

ז"ל המעשה מהשבועה בעטלירם, הפליג במעלתה מאד ואמר, שרשאיין לפע לבראד ולכנס בבית הכנסת, ולומר להשמש שיקבץ העולם לדרשה, ולהכות על השלחן (כנהוג קדם הדרשה להשקיט המית העם), ולספר להם זאת המעשה: (שם ס"ג)

מעשה. פעם אחת היה מלך, והיה לו בן יחיד. ורצה המלך למסר המלוכה לבנו בחייו. ועשה משתה גדול (שקורין באל). ובודאי בכל פעם שהמלך עושה באל הוא שמחה גדולה מאד, בפרט עתה, שמסר המלוכה לבנו בחייו, בודאי היה שמחה גדולה מאד. והיו שם כל השרי מלוכה, וכל הדכסים והשרים, והיו שמחים מאד על המשתה. וגם המדינה היו נהנים מזה שמוסר המלוכה לבנו בחייו, כי הוא כבוד גדול למלך. והיה שם שמחה גדולה מאד. והיה שם כל מיני שמחה: קאפעלייש (מקבלות וטר) וקאמעדייש (משחקי הצגות) וכיצא מזה, כל מיני שמחה, הכל היה שם על המשתה.

ובשנעשו שמחים מאד עמד המלך ואמר לבנו: היות שאני חוזה בפוכבים, ואני רואה שאתה עתיד לירד מן המלוכה, בכך תראה שלא יהיה לך עצבות כשתרד מן המלוכה. רק תהיה בשמחה. וכשתהיה בשמחה, גם

רסט ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות

אני אהיה בשמחה. גם כשיהיה לך עצבות, אף-על-פי כן אני אהיה בשמחה על שאין אתה מלך. כי אינך ראוי למלוכה, מאחר שאינך יכול להתחזיק עצמך בשמחה בשאתה יורד מן המלוכה. אבל כשתהיה בשמחה אני אהיה בשמחה יתרה מאד.

וקבל הבן-מלך את המלוכה ביד רמה. ועשה לו שרי מלוכה, ודפסים ושירים וחקיל. וזה הבן-מלך היה חכם, והיה אוהב חכמה מאד והיו אצלו חכמים גדולים. וכל מי שהיה בא אצלו עם איזה דבר חכמה, היה אצלו בחשיבות גדול מאד. והיה נותן להם כבוד ועשירות בשביל החכמה, לכל אחד כפי רצונו. מי שהיה רוצה ממון, היה נותן לו ממון, ומי שהיה רוצה כבוד, היה נותן לו כבוד, הכל בשביל החכמה. ומחמת שהיה חשוב אצלו החכמה כל-כך, היו כלם לוקחים עצמן אל החכמה, ועסקו כל המדינה בחכמות. כי זה היה רוצה ממון, כדי שיקבל ממון על-ידי-זה. וזה היה רוצה חשיבות וכבוד. ומחמת שכלם עסקו רק בחכמות על-כן שכחו שם באותה המדינה טכסיסי מלחמה, כי היו כלם עוסקין בחכמות. עד שהיו כל בני-המדינה

חכמים גדולים. עד שהקמן שבאותה המדינה, היה
 במדינה אחרת חכם גדול מקלם. והחכמים שבאותה
 המדינה היו חכמים מפלגים גדולים מאד. ומחמת
 החכמות נתפקרו החכמים של אותה המדינה. ומשבו
 גם את הבן-מלך הנ"ל לדעתם, ונתפקר גם-כן. ושאר
 בני-המדינה לא נתפקרו. מחמת שהיה עמקות ודקות
 גדול באותה החכמה של החכמים הנ"ל, על-כן לא
 יכלו שאר בני-המדינה לכנס באותה החכמה, ולא
 הזיק להם. אבל החכמים והבן-מלך, נתפקרו כנ"ל.
 והבן-מלך, מחמת שהיה בו טוב כי נולד עם טוב, והיו
 לו מדות טובות וישרות, היה נזכר לפעמים: היכן הוא
 בעולם, ומה הוא עושה וכו'. והיה גונח ומתאנח על-זה
 על שנפל למבוכות כאלו ונתעה כל-כף. והיה מתאנח
 מאד. אבל תכף בשהיה מתחיל להשתמש עם השכל,
 חזר ונתחזק אצלו החכמות של אפיקורסית הנ"ל. וכן
 היה כמה פעמים שהיה נזכר כנ"ל והיה גונח ומתאנח,
 ותכף בשהתחיל להשתמש עם השכל, חזר ונתחזק
 אצלו האפיקורסות כנ"ל.

ספורי מהשבועה בעטלירם מעשיות רעא

ויהי היום, והיה בריחה באינה מדינה, וברחו כלם. ובדרך בריחתם עברו דרך איזה יער. ואבדו שם זכר ונקבה: אחד אבד זכר ואחד אבד נקבה. ועדין היו בנים קטנים, בני ארבע וחמש שנים. ולא היה להם מה לאכל. וצעקו ובכו, כי לא היה להם מה לאכל. בתוך כך בא אצלם בעטליר (קבצן) אחד עם השקים שלו (שקורין טארבעס), שנושא בהם לחם. והתחילו אלו הבנים להתקרב אליו ולהיות ברוכים אתריו. ונתן להם לחם לאכל, ואכלו. ושאל אותם: מהיכן באתם לכאן? השיבו לו: אין אנו יודעים, כי היו בנים קטנים בנ"ל. והתחיל לילך מהם, ובקשו ממנו שיפקח אותם עמו. ואמר להם: את זה איני רוצה, שתלכו עמי. בתוך כך הסתכלו, והנה הוא עור. והיה אצלם פלא: מאחר שחוא עור, איך יודע לילך? (ובאמת הוא חדוש מה שהיה קשה להם זאת. כי עדין היו בנים קטנים, רק שהיו בנים חכמים, והיה פלא אצלם בנ"ל). וברכם (זה הבעטליר העור) שיהיו כמותו, שיהיו וקנים כמותו והשאיר להם עוד לחם לאכל והלך לו. והבינו אלו הבנים כי השם יתברך השגיח עליהם, והזמין להם בעטליר עור בכאן לתן להם אכל.

אחר־כֵּן פָּלָה אֶצְלָם הַלֶּחֶם, וְשׁוּב הִתְחִילוּ לַצַּעֲקָ עֲבוּר
 אֶכֶל. אַחֲר־כֵּן נַעֲשֶׂה לַיְלָה וְלָנוּ שָׁם. בַּבֶּקֶר גַּם־כֵּן לֹא
 הָיָה לָהֶם לֶאֱכֹל וְהָיוּ צוֹעֲקִים וּבּוֹכִים. וְחֹזֵר וּבָא
 בְּעֵטְלִיר שֶׁהָיָה חֲרָשׁ. וְהִתְחִילוּ לְדַבֵּר אֵלָיו, וְהִרְאָה
 לָהֶם בְּיָדָיו, וְאָמַר לָהֶם שְׂאִינֹו שׁוֹמֵעַ. וְנָתַן לָהֶם גַּם־כֵּן
 לֶחֶם לֶאֱכֹל, וְהִלֵּךְ מֵהֶם. וְרָצוּ גַם־כֵּן שִׁיקָחֵם עִמּוֹ, וְלֹא
 רָצָה. וּבִרְכָם גַּם־כֵּן שִׁיחִיו כְּמוֹתוֹ, וְהִשְׁאִיר גַּם־כֵּן לָהֶם
 לֶחֶם, וְהִלֵּךְ לוֹ. וְחֹזֵר וּכְלָה הַלֶּחֶם אֶצְלָם, וְחֹזְרוּ וַצַּעֲקוּ
 כַּנְּל. וְחֹזֵר וּבָא אֶצְלָם בְּעֵטְלִיר שֶׁהָיָה כְּבַד־פָּה.
 וְהִתְחִילוּ לְדַבֵּר עִמּוֹ. וְהָיָה מִגִּמְגִים בְּלִשׁוֹנוֹ, וְלֹא יָדְעוּ
 מַה הוּא אוֹמֵר. וְהוּא הָיָה יוֹדֵעַ מַה הֵם מְדַבְּרִים, אֲךָ הֵם
 לֹא יָדְעוּ מַה הוּא אוֹמֵר, כִּי הָיָה מִגִּמְגִים בְּלִשׁוֹנוֹ כַּנְּל.
 וְנָתַן לָהֶם גַּם־כֵּן לֶחֶם לֶאֱכֹל, וְהִלֵּךְ לוֹ גַּם־כֵּן כַּנְּל.
 וּבִרְכָם גַּם־כֵּן שִׁיחִיו כְּמוֹתוֹ, וְהִלֵּךְ לוֹ. הַכֹּל כַּנְּל. וְחֹזֵר
 וּבָא בְּעֵטְלִיר שֶׁהָיָה צֹארוֹ עָקָם, וְהָיָה גַם־כֵּן כַּנְּל.
 וְחֹזֵר וּבָא בְּעֵטְלִיר בְּעַל חֲמוּטְרוֹת, שֶׁקּוֹרִין הוּיָקִיר
 (וּבְנֵת), וְחֹזֵר וּבָא בְּעֵטְלִיר בְּלֹא יָדַים. וְחֹזֵר וּבָא בְּעֵטְלִיר
 בְּלֹא רַגְלַיִם, וְכֹל אֶחָד נָתַן לָהֶם לֶחֶם, וּבִרְכָם שִׁיחִיו
 כְּמוֹתוֹ, הַכֹּל כַּנְּל. אַחֲר־כֵּן חֹזֵר וּכְלָה הַלֶּחֶם אֶצְלָם.

ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות רעג

והתחילו לילך לשוב, עד שבאו לאיזה דרך. והלכו על אותו הדרך עד שבאו לאיזה כפר. ונכנסו אלו הבנים באיזה בית, והיו מרחמים עליהם ונתנו להם לחם. וחרו ונכנסו באיזה בית, ונתנו להם גסבן, והיו מחזירים על הפתחים. וראו שזה טוב לפניהם. ועשו ביניהם שיהיו תמיד ביחד. ועשו להם שקים (שקורין סארבים) גדולות, והיו מחזירים על הפתחים, והלכו על כל השמחות: על סעודת ברית מילה ועל התנות, והלכו להם למקום אחר. והלכו לעירות, והיו מחזירים על הפתחים. והלכו על הירידים, וישבו בין הבעטלירש (קבצנים) בדרך שיושבים שם על "הפריזבים" (אצטבאות אבן) עם הטעליר (צלחת לאספת מטבעות). עד שהיו אלו הבנים מפרסמים אצל כל הבעטלירש. כי כלם הכירו אותם, וידעו מהם שאלו הם הבנים שנאבדו ביער כנ"ל.

פעם אחד היה יריד גדול באיזה עיר גדולה. והלכו לשם הבעטלירש, ואלו הבנים הלכו גם כן לשם. ובא על דעת הבעטלירש שישדכו את אלו שני הבנים,

שישאו זה את זה. ותכף שדברו זאת קצת בעטלירש, הוטב הדבר מאד בעיני כלם, ונקרו השדוד. אבל איך עושין להם חתנה? ונתעצו. באשר שביום פלוני יהיה סעודה של יום הלדת המלך, (שקורין מינינים), וילכו לשם כל הבעטלירש. וממה שיבקשו לעצמן שם, בשם ולחם, מזה יעשו חתנה. ובן הנה. והלכו לשם על המינינים כל הבעטלירש, ובקשו להם ולחם ובשר, וגם קבצו מה שנשתיר מן הסעודה בשם ולחם. שקורין קוליטש (חלות גדולות מיחדות לשמחות). והלכו וקפרו בור גדול שיהיה מחזיק מאה אנשים, וכסו אותו עם קנים ועפר וזבל. ונכנסו לשם כלם, ועשו שם חתנה לאלו הבנים הנ"ל, והכניסו אותם לחפה. והיו שמחים שם מאד מאד. וגם החתן והכלה היו שמחים מאד. והתחילו לזכר החסדים שעשה עמהם השם ותברך בהיותם ביער. והיו בוכים והיו מתגעגעים מאד: איך לוקחין לבאן את הבעטליר הראשון העור, שהביא לנו לחם ביער? ותכף ומיד בתוך שהיו מתגעגעים מאד אחרי הבעטליר העור, ענה ואמר: הגני, הנה באתי אצלכם על החתנה. ואני נותן לכם מתנה לדרשה

ספורי מהשבעה בעשיליום מעשיות ערה

(שקורין דרשה גישאנק). שתהיו זקנים כמוני, כי בתחלה ברכתי אתכם בזה, ועכשיו אני נותן לכם זאת במתנה גמורה לדרשה: שתהיו חיים ארבים כמוני. ואתם סבורים שאני עור? אין אני עור כלל. רק שכל זמן העולם בלו, אינו עולה אצלי כהרף עין. (ועל-כן הוא נדמה בעור, כי אין לו שום הסתכלות כלל על העולם, מאחר שכל זמן העולם אינו עולה אצלו כהרף עין. ועל-כן אין שיד אצלו הסתכלות וראיה בזה העולם כלל) ואני זקן מאד, ועדין אני יניק (צעיר מאד, תינוק) לגמרי, (הינו יונג) ולא התחלתי עדין לחיות כלל. ואף-על-פי-כן אני זקן מאד. ולא אני בעצמי אומר זאת, רק שיש לי הסכמה על-זה מהנשר הגדול ואספר לכם מעשה: (כל זה הוא דברי העור הנ"ל).

כי פעם אחת הלכו אנשים בספינות הרבה על הים. ובא רוח סערה ושבד את הספינות, והאנשים נצלו. ובאו אל מגדל אחד. ועלו אל המגדל, ומצאו שם כל המאכלים ומשקאות ומלבושים, וכל מה שצריכים. והיה שם כל טוב וכל התענוגים שבעולם. ענו ואמרו, שכל אחד יספר מעשה ישנה מה שהוא זוכר מזכרון הראשון. הינו מה שהוא זוכר מעת שהתחיל אצלו

הזכרון. והיו שם זקנים ונערים. והיו מכבדים את הזקן הגדול שביניהם שיספר בתחלה. ענה ואמר: מה אספר לכם, "אני זוכר גם כשתכו את התפוח מן הענף". ולא ידע שום אחד מה הוא אומר. אך היו שם חכמים, ואמרו. בודאי זאת היא מעשה ישנה מאד, וכבדו את השני שיספר. ענה השני שלא היה זקן כמו הראשון: זאת היא מעשה ישנה? (בלשון תמה) זאת המעשה אני זוכר גם כן, אבל אני זוכר גם כן "כשהיה הנר דולק". ענו ואמרו שם: זאת היא מעשה ישנה ביותר מהראשונה. והיה פלא אצלם שזה השני, שהוא יניק (צעיר) מהראשון, וזוכר מעשה ישנה יותר מהראשון. וכבדו את השלישי שיספר. ענה ואמר השלישי, שהיה יניק יותר: אני זוכר גם כשהתחיל בגן הפרי, דהינו כשהתחיל להתרקם הפרי ענו ואמרו: זאת היא מעשה ישנה ביותר. ענה הרביעי, שהיה יניק עוד יותר: אני זוכר גם "כשהוליכו הגרעין לנטע הפרי". ענה החמישי, שהיה יניק עוד יותר: אני זוכר גם "החכמים, שהם היו חושבים וממציאים את הגרעין". ענה הששי וכו', שהוא זוכר גם "את הטעם של הפרי

ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות רעז

קדם שנכנס המעם בתוך הפרי. ענה השביעי וכו', ואמר "שהוא זוכר גם את הריח של הפרי קדם שנכנס בפרי". ענה השמיני ואמר, שהוא זוכר גם "הפראתה של הפרי קדם שנמשכה על הפרי". ואני (הינו זה הפעטליר העור שמספר כל זה) הייתי אז תינוק לגמרי, והייתי גם-כן שם. ועניתי ואמרתי להם: אני זוכר כל אלו המעשיות, ואני זוכר "לאו כלום". (און איך גידענק נאר נישט) ענו ואמרו: זאת היא מעשה ישנה מאד, יותר מכלם. והיה חדוש גדול אצלם שהתינוק זוכר יותר מכלם.

בתוך-כך בא נשר גדול ודפק על המגדל, ואמר להם: חדלו עוד מלהיות עניים. שובו אל האוצרות שלכם, והיו משתמשים באוצרות שלכם. ואמר להם שיצאו מן המגדל בדרך זקנותם, שכל מי שזקן יותר, יצא תחלה. והוציא כלם מן המגדל. והוציא תחלה את התינוק הנ"ל, כי באמת הוא זקן יותר מכלם. וכן כל מי שהיה יניק יותר, הוציא קדם. והזקן הגדול הוציא באחרונה. כי כל מי שהיה יניק יותר, היה זקן יותר

בנ"ל. והזקן שבהם היה יניק יותר מכלם. ואמר להם: (הנשר הגדול הנ"ל) אני אפרש לכם את המעשיות שספרו כל הנ"ל. כי זה שספר שהוא זוכר גם כשתכו את התפוח מן הענף, הינו שהוא זוכר גם כשתכו את טבורו. (הינו שגם את המעשה הזאת שנעשה עמו תכף בעת ההולדה, בעת שתכו את טבורו, גם את זה הוא זוכר). והשני שאמר שזוכר בשעה שהיה הגר דולק, הינו שהוא זוכר גם כשהיה בעבור, שהיה גר דולק על ראשו. וזה שאמר שזוכר גם בעת שהתחיל רקום הפרי, הינו שזוכר גם כשהתחיל להתרקם הגוף, דהינו בעת יצירת הולד. וזה שזוכר בעת שהיו מוליכים הגרעין לנטע הפרי, הינו שזוכר גם כשנמשכה הטפה בעת הזווג. וזה שזוכר את החכמים שהיו ממציאים את הגרעין, הינו שזוכר גם כשהיה הטפה עדין במח. (פי המחין ממציאים את הטפה). וזה שזוכר את הטעם, הינו הנפש. והרית, הינו הרוח. והמראה, הינו הנשמה. והתינוק אמר שזוכר לאו כלום, כי הוא למעלה מן הכל, וזוכר אפלו מה שהוא קדם מנפש רוח נשמה, שהוא בחינת "אין". ואמר להם: חזרו אל הספינות

ספורי מהשבועה בעטלירם מעשיות רעט

שְׁלָכֶם, שֶׁהֵם הַגּוֹפִים שְׁלָכֶם שְׁנִשְׁבְּרוּ, שִׁיחֲזְרוּ וַיָּבִנוּ.
עָתָה חֲזְרוּ אֵלֵיהֶם, וּבִרְךְ אוֹתָם. וְלִי (הֵינִי זֶה הַבַּעַטְלִיר הַעוֹר
שֶׁהָיָה תֵינּוֹק אֲנִי, שֶׁהוּא מְסַפֵּר כָּל זֶה) אָמַר הַנָּשֵׁר הַגָּדוֹל הַנְּלִל:
אֶתָּה בּוֹא עִמִּי, כִּי אֶתָּה כְּמוֹתִי. כִּי אֶתָּה "זָקֵן מְאֹד
וְעַדִּין אֶתָּה יָנִיק מְאֹד" וְעַדִּין לֹא הִתְחַלַּתְּ לַחְיֹת כָּלָל.
וְאֶף־עַל־פִּי־כֵן אֶתָּה זָקֵן מְאֹד. וְגַם אֲנִי כָּךְ, כִּי אֲנִי זָקֵן
וְעַדִּין אֲנִי יָנִיק וְכוּ'. נִמְצָא, שֶׁיֵּשׁ לִי הַסְּכָמָה מֵאוֹתוֹ
הַנָּשֵׁר הַגָּדוֹל. (שֶׁאֲנִי חֵי חַיִּים אַרְכִּים כְּנִל) וְעָתָה אֲנִי נוֹתֵן
לָכֶם חַיִּים אַרְכִּים שְׁלִי, בְּמִתְנָה לְדַרְשָׁה. וְנַעֲשֵׂה שֵׁם
שְׁמִי וְחֲדוּהָ גְדוּלָה וְעֲצוּמָה מְאֹד מְאֹד.

בַּיּוֹם הַשְּׁנַי שֶׁל שִׁבְעַת יָמֵי הַמִּשְׁתָּה, חֲזְרוּ וַיָּבִנוּ הַזּוּג
הַזֶּה אֶת הַבַּעַטְלִיר הַשְּׁנַי. הֵינִי הַחֲרָשׁ שֶׁהִחְיָה אוֹתָם
וְנָתַן לָהֶם לֶחֶם. וְהָיוּ בּוֹכִים וּמִתְנַעֲנְעִים: אֵיךְ לוֹקְחִין
לְכָאֵן אֶת אוֹתוֹ הַבַּעַטְלִיר הַחֲרָשׁ שֶׁהִחְיָה אוֹתָנוּ, כְּנִל?
בְּתוֹךְ שֶׁהָיוּ מִתְנַעֲנְעִים אַחֲרָיו, וְהִנֵּה הוּא בָּא, וְאָמַר
הַנְּנִי. וְנִפְלַע אֵלֵיהֶם, וְנִשַּׁק אוֹתָם, וְאָמַר לָהֶם: עָתָה אֲנִי
נוֹתֵן לָכֶם בְּמִתְנָה שֶׁתְּהִיוּ כְּמוֹנִי, שֶׁתְּחִיו חַיִּים טוֹבִים
כְּמוֹנִי. כִּי בִתְחִלָּה בִּרְכָתִי אֶתְכֶם בְּזֶה, וְעָתָה אֲנִי נוֹתֵן

לכם חיים טובים שלי, במתנה גמורה לדרשה. ואתם סוברים שאני חרש? אין אני חרש כלל, רק שכל העולם בלו אינו עולה אצלי לבלום, שאשמע החסרון שלהם. כי כל הקולות, בלם הם מן חסרונות. כי כל אחד ואחד צועק על חסרונו. ואפלו כל השמחות שבעולם, בלם הם רק מחמת החסרון, ששמח על החסרון שחסר לו ונתמלא. ואצלי, כל העולם בלו אינו עולה לבלום, שיכנסו באוני החסרון שלהם. כי אני חי חיים טובים שאין בהם שום חסרון. ויש לי הסכמה על זה שאני חי חיים טובים, מן המדינה של עשירות. וחיים טובים שלו הוא, שהיה אוכל לחם ושותה מים.

(וספר להם): כי יש מדינה שיש בה עשירות גדול, שיש להם אוצרות גדולים. פעם אחת נתקבצו. והתחיל כל אחד להתפאר עם חיים טובים שלו, איך הוא חי חיים טובים, וכן ספר כל אחד ואחד מסדר החיים טובים שלו. ועניתי ואמרתי להם. אני חי חיים טובים, שהם טובים יותר מחיים טובים שלכם. והא ראיה, כי אם אתם חיים חיים טובים, אראה אם תוכלו להושיע את

מדינה פלונית. היות שיש מדינה שהיה להם גן. והיה באותו הגן פרות, שהיה להם כל מיני טעמים שבעולם. גם היה שם כל מיני ריחות שבעולם, גם היו שם כל מיני מראה כל הגננין וכל "הקנויאיין" (פרחים) שבעולם, הכל היה שם באותו הגן. והיה על הגן גנני אחד (שקורין אנראדניק). והיו בני אותו המדינה חיים טובים טובים על ידי אותו הגן. ונאבד שם הגנני. וכל מה שהיה שם באותו הגן, בודאי מכרח להיות כלה ונפסד, מאחר שאין שם הממנה, דהינו הגנני. אבל אף על פי כן היו יכולים לחיות מן הספיתים שבגן. ובא עליהם מלך אכזר על אותה המדינה, ולא היה יכול לעשות להם דבר. והלך וקלקל את החיים טובים של המדינה שהיה להם מן הגן. ולא שקלקל את הגן. רק שהשאיר שם באותה המדינה שלש בתות עבדים, וצוה עליהם שיעשו מה שפקד עליהם. ועל ידי צוה קלקלו את הטעם. שעל ידי מה שעשו שם, כל מי שירצה לטעם איזה טעם יהיה טעם נבלה. וכן קלקלו את הרית. שכל הריחות, יהיה להם ריח חלבנה. וכן קלקלו את המראה, שהחשיכו את העינים באלו יש

עֲנָנִים וְעֵבִים. (הכל על-ידי מה שעשו שם, כאשר צוה עליהם מלך האכזר כנ"ל) ועתה, אם אתם חיים חיים טובים, אראה אם תוכלו להושיע אותם. ואני אומר לכם (כל זה דברי החרש הנ"ל) שאם לא תושיעו אותם, יוכלו הקלקולים הנ"ל של אותו המדינה להזיק לכם גם-כן. והלכו העשירים הנ"ל אל אותו המדינה, וגם אני הלכתי עמם. וגם בדרך הלוקם היו חיים גם-כן כל אחד ואחד חיים טובים שלו, כי היו להם אוצרות כנ"ל.

בשפאו סמוך להמדינה, התחיל להתקלקל גם אצלם הטעם ושאר הדברים, והרגישו בעצמם שנתקלקל אצלם. ואמרתי להם: אם עתה, שעדין לא נכנסתם אצלם, כבר נתקלקל אצלכם הטעם וכו', ואיך יהיה אם תכנסו לשם? ומכל שבן איך תוכלו להושיע אותם. ולקחתי לחם שלי ומים שלי, ונתתי להם. והרגישו בלחם ומים שלי כל הטעמים, (ובל הריחות וכו') ונתתקן מה שנתקלקל אצלם. ובני המדינה הנ"ל, הינו המדינה שהיה שם הגן הנ"ל, התחילו לפקח על תקון המדינה שנתקלקל אצלם הטעם וכו' כנ"ל. ונתישבו: היות שיש

רפג ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות

מְדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת, (הִינּוּ אוֹתוֹ הַמְּדִינָה עֲצֻמָּה כַּנִּל) וְנִרְאָה
לָהֶם שֶׁהִגְנִי שְׁלָהֶם שְׁנַאֲבָד (שְׁעַל־יָדוּ הָיָה לָהֶם חַיִּים טוֹבִים)
הוּא מִשְׁרֵשׁ אֶחָד עִם אוֹתָן בְּנֵי הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת,
שֵׁישׁ לָהֶם גַּם־כֵּן חַיִּים טוֹבִים. עַל־כֵּן הִיָּתָה עֲצָתָם
לְשַׁלַּח אֶל אוֹתוֹ הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת, וּבְנֵי יוֹשֵׁיעוּ
אוֹתָם. וְכֵן עָשׂוּ. וְשָׁלְחוּ שְׁלוּחִים אֶל אוֹתוֹ הַמְּדִינָה שֶׁל
עֲשִׂירוֹת. וְהִלְכוּ הַשְּׁלוּחִים, וּפָגְעוּ בָהֶם. (הִינּוּ שֶׁהַשְּׁלוּחִים
פָּגְעוּ בְּבְנֵי אוֹתוֹ הַמְּדִינָה עֲצֻמָּה שֶׁל עֲשִׂירוֹת. כִּי הֵם הָיוּ רוֹצִים לִילָךְ
אֲצֵלָם כַּנִּל) וְשָׁאֲלוּ אֶת הַשְּׁלוּחִים: לְהִיכֵן אַתֶּם הוֹלְכִים?
הַשִּׁיבוּ: אָנּוּ הוֹלְכִים אֶל אוֹתוֹ הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת,
שִׁיּוֹשִׁיעוּ אוֹתָנוּ. עָנּוּ וְאָמְרוּ: אֲנַחְנוּ בְּעֲצָמָנוּ הֵם בְּנֵי
אוֹתָהּ הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת, וְאָנּוּ הוֹלְכִים אֲצֵלְכֶם.
אָמַרְתִּי אָנִי לָהֶם: (הִינּוּ הַחֵרֵשׁ שֶׁמִּסְפָּר כָּל זֶה אָמַר לָהֶם) הֲלֹא
אַתֶּם צְרִיכִים אֵלַי, כִּי אַתֶּם לֹא תוּכְלוּ לִילָךְ לְשֵׁם
לְהוֹשִׁיעַ לָהֶם כַּנִּל. עַל־כֵּן אַתֶּם תִּשְׁאָרוּ כָּאֵן, וְאָנִי אֵלֶיךָ
עִם הַשְּׁלוּחִים לְהוֹשִׁיעַ לָהֶם. וְהִלַּכְתִּי עִמָּהֶם. וְנִכְנַסְתִּי
בַּמְּדִינָה בְּאִיזָה עִיר. וּבָאתִי, וְרִאִיתִי שְׂבָאִים אֲנָשִׁים
וְאֹמְרִים אִיזָה דְּבַר הִלְצָה (שְׁקוֹרִין וְעַרְטִיל). וְאַחֲרֵי־כֵן
מִתְקַבְּצִים עֲלֵיהֶם עוֹד אִיזָה בְּנֵי אָדָם עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה אִיזָה

קבוין, ואומרים איזה דברי הלצות (הינו ווערטליך) והם מחיכים ושוחקים. והטיתי און ושמעתי שהם מדברים נבול פה. וזה אומר דברי נבול פה, וזה אומר בדקות יותר, וזה שוחק וזה יש לו הנאה וכיוצא. אחר־כך הלכתי להלן לעיר אחרת. וראיתי ששני בני אדם מריבים זה עם זה מחמת איזה משא ומתן. והלכו אל הבית־דין לדין, ופסק להם הבית־דין: זה זכאי וזה חייב. ויצאו מן הבית־דין. אחר־כך חזרו ונתקוטטו זה עם זה. ואמרו שאינם רוצים זה הבית־דין, רק הם רוצים בית־דין אחר ובחרו להם בית־דין אחר, (פי מאחר שהם מרצים על אותו הבית־דין שפחרו להם יכולין לדון לפניהם) ודנו לפני אותו הבית־דין. אחר־כך חזרו ונתקוטטו אחד מאלו עם אחר, ובחרו להם בית־דין אחר. וכן היו מריבים ומתקוטטים שם, ובחרו להם כפה בתי דינים, עד שכל העיר היתה מלאה מבתי דינים. והסתבלתי, שזה מחמת שאין שם אמת. ועתה זה מטה דין ונושא פנים לזה, ואחר־כך חברו נושא פנים לו, כי הם מקבלים שחד ואין בהם אמת.

רפה ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות

אחר־כֵּן רָאִיתִי שֶׁהֵם מְלֵאִים נְאוּף מְמֹשׁ, וַיֵּשׁ שָׁם
נְאוּף הַרְבֵּה עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה כְּהִתֵּר אֲצֵלָם. וְאִמַּרְתִּי לָהֶם,
שְׁבֹשְׁבִיל זֶה נִתְקַלְקַל אֲצֵלָם הַטַּעַם וְהַרִיחַ וְהַמְרָאָה. כִּי
זֶה הַמְלֶךְ הָאֲבֹר הַשָּׂאִיר אֲצֵלָם שְׁלֹשׁ כְּתוּת עֲבָדִים
הַנְּל, שִׁיחִיו הוֹלְכִים וּמְקַלְקְלִים אֶת הַמְּדִינָה. שֶׁחִיו
הוֹלְכִים וּמְדַבְּרִים בִּינֵיהֶם נְבוּל פָּה, וְהַכְּנִיסוּ נְבוּל־פָּה
בְּתוֹךְ הַמְּדִינָה, וְעַל־יְדֵי נְבוּל פָּה נִתְקַלְקַל הַטַּעַם. שְׁכֹל
הַטַּעֲמִים הֵם טַעַם נְבֻלָּה. וְכֵן הֵם הַכְּנִיסוּ שֶׁחַד בְּמְדִינָה.
וְעַל־יְדֵי־זֶה נֶחֱשָׁכוּ הָעֵינַיִם וְנִתְקַלְקַל הַמְּרָאָה, כִּי
"הַשֶּׁחַד יַעֲזֹר עֵינַי חֲכָמִים". וְכֵן הֵם הַכְּנִיסוּ נְאוּף
בְּמְדִינָה, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִתְקַלְקַל הַרִיחַ. (וְעֵינַי בְּמָקוֹם אַחֵר
בְּדַבְּרֵינוּ שֶׁעַל־יְדֵי נְאוּף נִפְגַּם הַרִיחַ) עַל־כֵּן, תִּרְאוּ לְתַקֵּן אֶת
הַמְּדִינָה מִשְׁלֹשׁ עֲבֻרוֹת אֱלֹהִים, וְלַחֲפֹשׁ אַחֲרֵי הָאֲנָשִׁים
הַנְּל וְלַגְּרֵשָׁם. וְאִזּוּ כִּשְׁתַּתְּקֵנוּ שְׁלֹשָׁה עֲבֻרוֹת אֱלֹהִים, לֹא
דִי שִׁיתַּתְּקֵן הַטַּעַם וְהַמְּרָאָה וְהַרִיחַ, כִּי אִם גַּם הַנְּנִי
שֶׁנֶּאֱבָד יוּכַל גַּם־כֵּן לְהַמְצִיא. וְעֲשׂוּ כֵּן. וְהִתְחִילוּ לְתַקֵּן
אֶת הַמְּדִינָה מִשְׁלֹשׁ עֲבֻרוֹת אֱלֹהִים. וְחַפְּשׂוּ אַחֲרֵי הָאֲנָשִׁים
הַנְּל, וְהָיוּ תוֹפְסִים אֶת אִיזָה אָדָם וְשׂוֹאֲלִין אוֹתוֹ:
מֵהֵיכָן בָּאתָ לְכָאן? עַד שֶׁנִּתְבָּרְרוּ אֲצֵלָם הָאֲנָשִׁים שֶׁל

המלך האכזר הנ"ל, וגרשו אותם. ותקנו את המדינה מעברות הנ"ל. בתוך כך נעשה רעש: אפשר אף-על-פי-כן זה המשגע שהולך ואומר שהוא הנגני, וכל אחד מתזיק אותו למשגע, וזרקין אחריו אבנים ומגרשין אותו, אפשר אף-על-פי-כן אולי הוא הנגני באמת? והלכו והביאו אותו לפניהם. (הינו לפני אלו שישבו ותקנו את המדינה. וגם הוא הינו החרש שמספר כל זה היה שם) ואמרת: בודאי זה הוא הנגני באמת. (נמצא שנתתן על-ידו המדינה הזאת). נמצא, שיש לי הסכמה מאותו המדינה של עשירות, שאני חי חיים טובים. כי אני תקנתי את המדינה הנ"ל בנ"ל. ועתה אני נותן לכם במתנה את החיים טובים שלי, ונעשה שם שמחה גדולה וחדוה רבה מאד: (וכן כל הבעמלירש הנ"ל בלם חזרו ובאו על החתנה, ונתנו במתנה לדרשה. מה שבתחלה ברכו אותם שהיו כמותם, ועכשו נתנו זאת במתנה לדרשה): הראשון נתן להם במתנה חיים ארבים, והשני נתן להם במתנה חיים טובים.

ביום השלישי חזרו ונזכרו הזוג הזה. והיו בוכים ומתגעגעים: איך לזקחין בכאן את הבעמליר השלישי,

רפז ספורי מהשבעה בעשילדים מעשיות

שְׁתֵּיהֶם כְּבֹד־פֶּה? בְּתוֹךְ כֶּךָ וְהִנֵּה הוּא בָּא, וַיֹּאמֶר: הֲגַנִּי.
וְנָפַל עֲלֵיהֶם, וַנִּשֶׁק אוֹתָם. וַאֲמַר לָהֶם גַּם־בֶּן פְּנִ"ל:
בְּתַחֲלָה בִּרְכַתִּי אֶתְכֶם שֶׁתִּהְיוּ כְּמוֹנִי, עַתָּה אֲנִי נוֹתֵן
לָכֶם בְּמַתְנָה לְדַרְשָׁה שֶׁתִּהְיוּ כְּמוֹנִי. וְאַתֶּם סְבוּרִים
שֶׁאֲנִי כְּבֹד־פֶּה? אִין אֲנִי כְּבֹד־פֶּה כָּלֵל, רַק שֶׁהַדְּבוּרִים
שֶׁל הָעוֹלָם, שֶׁאֵינָם שִׁבְחִים לַהֲשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, אִין בָּהֶם
שְׁלִימוֹת. (וְעַל־כֵּן הוּא נִרְאָה כְּכֹד־פֶּה. כִּי הוּא כְּכֹד־פֶּה מֵאֲלוֹ
הַדְּבוּרִים שֶׁל הָעוֹלָם שֶׁאִין בָּהֶם שְׁלִימוֹת) אֲבָל בְּאֵמֶת אִין אֲנִי
כְּבֹד־פֶּה כָּלֵל, אֲדַרְבָּא אֲנִי מְלִיץ וְדַבְּרֵן נִפְלָא מְאֹד.
וְאֲנִי יָכוֹל לְדַבֵּר חִידוֹת וְשִׁירִים (שְׁקוּרִין לִידְעָר) נִפְלְאִים,
עַד שֶׁאִין נִמְצֵא שׁוּם נִבְרָא בְּעוֹלָם שֶׁלֹּא יִרְצֶה לְשִׁמְעַ
אוֹתִי. וּבְאֲלוֹ הַחִידוֹת וְהַשִּׁירִים שֶׁאֲנִי יוֹדֵעַ, יֵשׁ בָּהֶם כָּל
הַחֲכָמוֹת. וַיֵּשׁ לִי הַסְּכָמָה עַל זֶה מֵאוֹתוֹ הָאִישׁ גָּדוֹל
הַנִּקְרָא "אִישׁ חֶסֶד הָאֵמֶת". (דְּעַר גְּרוֹסִיר מֵאֵן דְּעַר אֵמֶתִיר אִישׁ
חֶסֶד. בְּזֶה הַלְשׁוֹן סִפֵּר רַבֵּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה)

וַיֵּשׁ בְּזֶה מַעֲשֵׂה שְׁלֵמָה. כִּי פַעַם אַחַת יָשְׁבוּ כָּל
הַחֲכָמִים, וְכָל אֶחָד הִתְפָּאֵר בְּחֲכָמְתוֹ. זֶה הָיָה מִתְפָּאֵר
שֶׁהִמְצִיא בְּחֲכָמְתוֹ עֲשִׂית בְּרוֹזֵל, וְזֶה הִתְפָּאֵר בְּמִין
מִתְכּוֹת אַחַר, וְזֶה הָיָה מִתְפָּאֵר שֶׁהִמְצִיא בְּחֲכָמְתוֹ

עשית כסף שהוא חשוב ביותר, וזה התפאר שהמציא עשית זהב, וזה היה מתפאר שהמציא כלי מלחמה. וזה היה מתפאר שהוא יודע לעשות אלו המתכות, שלא מאלו הדברים שהם עושין מהם אלו המתכות. וזה היה מתפאר בחכמות אחרות. כי יש כמה דברים שהמציאו בעולם על ידי חכמות, כגון סאלימירע (המר גלם לעשית מתכות) ופילוור (המר נפיו) וכיוצא בזה. והיה כל אחד מתפאר בחכמתו. ענה שם אחד ואמר: אני חכם יותר מכם, כי אני חכם כמו היום. ולא הבינו שם מה זה שאומר, שהוא חכם כמו היום. ואמר להם: כי כל החכמות שלהם יכולים לקבץ אותם, ולא יהיו מהם רק שעה אחת. אף על פי שכל חכמה וחכמה היא נלקחת מיום אחר, כפי הבריאה שהיה באותו היום. כי כל החכמות הנ"ל הם הרבבות. (ועל כן החכמה נלקחת מאותו היום שהיה בו אותו הבריאה שממנו החרבה) אף על פי כן יכולים על ידי חכמה לקבץ כל אלו החכמות בשעה אחת. אבל אני חכם כמו יום שלם. (כל זה התפאר אותו החכם האחרון הנ"ל) ענית ואמרתי אליו: (הינו זה הפכדפה הנ"ל אמר להחכם הנ"ל) כמו איזה יום? (הינו כמו איזה יום אתה

ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות רפט

עָנָה וְאָמְרָ: (הַחֶכֶם הַנִּלְ) זֶה, (הַיָּנוּ זֶה הַכְּבֹד־פָּה) הוּא חָכֵם
מִמֶּנִּי. מֵאַחַר שֶׁשׂוֹאֵל כְּמוֹ אֵיזָה יוֹם. אֲבָל כְּמוֹ אֵיזָה יוֹם
שֶׁתִּרְצוּ, אֲנִי חָכֵם. וְעַתָּה יִקְשֶׁה. מִפְּנֵי מָה זֶה שֶׁשׂוֹאֵל
כְּמוֹ אֵיזָה יוֹם, הוּא חָכֵם יוֹתֵר מִמֶּנּוּ, מֵאַחַר שֶׁהוּא חָכֵם
כְּמוֹ אֵיזָה יוֹם שִׁירְצָה.

אִךְ יֵשׁ מַעֲשֵׂה שְׁלֵמָה. כִּי זֶה הָאִישׁ חֶסֶד הָאֵמֶת הוּא
בְּאֵמֶת אִישׁ גָּדוֹל מְאֹד. וְהוּא (הַיָּנוּ זֶה הַכְּבֹד־פָּה) הוֹלֵךְ
וּמְקַבֵּץ כָּל הַחֲסָדִים שֶׁל אֵמֶת, וּמְבִיא אוֹתָם אֶל זֶה
הָאִישׁ חֶסֶד הָאֵמֶת. וְעַקֵּר הַתְּהוּוּת הַזְּמַן (כִּי הַזְּמַן בְּעֵצְמוֹ
הוּא נִבְרָא) הוּא עַל־יְדֵי הַחֲסָדִים שֶׁל אֵמֶת. וְזֶה הַכְּבֹד־פָּה
הוּא הוֹלֵךְ וּמְקַבֵּץ כָּל הַחֲסָדִים שֶׁל אֵמֶת, וּמְבִיא אוֹתָם
אֶל זֶה הָאִישׁ חֶסֶד הָאֵמֶת כַּנִּלְ. וַיֵּשׁ הַר, וְעַל הַהָר
עוֹמֵד אֲבֹן, וּמִן הָאֲבֹן יוֹצֵא מַעֲיָן. וְכָל דְּבַר יֵשׁ לוֹ לֵב.
וְגַם הָעוֹלָם בְּכֻלּוֹ יֵשׁ לוֹ לֵב. וְזֶה הַלֵּב שֶׁל הָעוֹלָם הוּא
קוֹמָה שְׁלֵמָה, עִם פָּנִים וַיְדִים וְרַגְלִים וְכוּ'. אֲבָל הַצִּפְרָן
שֶׁל הַרְגֵל, שֶׁל אוֹתוֹ הַלֵּב שֶׁל הָעוֹלָם, הוּא מְלַבֵּב
(בְּלִשׁוֹן אֲשֶׁכְּנוּ הָאֲרִצִּיקָר) יוֹתֵר מִלֵּב שֶׁל אַחֵר. וְזֶה הַהָר עִם
הָאֲבֹן וְהַמַּעֲיָן הַנִּלְ עוֹמֵד בְּקִצְצָה אַחֵד שֶׁל הָעוֹלָם, וְזֶה

הלב של העולם עומד בקצה אחר של העולם. וזה הלב הנ"ל עומד כנגד המעין הנ"ל, וכוסף ומשתוקק תמיד מאד מאד לבוא אל אותו המעין, בהשתוקקות גדול מאד מאד. וצועק מאד לבוא אל אותו המעין. וגם זה המעין משתוקק אליו. וזה הלב, יש לו שתי חלישות. אחת, כי החמה רודפת אותו ושורפת אותו, (מחמת שהוא משתוקק ורוצה לילך ולהתקרב אל המעין) וחלישות השנייה, יש לו להלב מן גדל ההשתוקקות והנענעוים, שהוא מתנענע וכוסף תמיד ומשתוקק מאד, בכלות הנפש, אל אותו המעין. וצועק וכו', כנ"ל. כי הוא עומד תמיד כנגד המעין הנ"ל, וצועק, נא גיוואלד (בטוי צעקה באידיש כמו "אחה") ומשתוקק אליו מאד כנ"ל. וכשצריך לנוח קצת, שיהיה לו אריכת הרוח קצת, שקורין אפ סאפין (נשימת רווחה) אזי בא צפור גדול ופורש כנפיו עליו, ומגן עליו מן החמה. ואז יש לו ניהא קצת. וגם אז, בשעת ניהא, הוא מסתכל גם-כן כנגד המעין ומתנענע אליו. אך מאחר שהוא מתנענע אליו כל-כך, מפני מה אינו הולך אל המעין? אך כשרוצה לילך ולהתקרב אל הקר, אזי אינו רואה השפוע, ואינו יכול

ספורי מהשבעה בעשרים מעשיות רצא

להסתכל על המעין. ואם לא יסתכל על המעין אזי תצא נפשו, כי עקר חיותו הוא מן המעין. וכשעומד בנגד החר אזי הוא רואה ראש השפוע של החר, ששם עומד המעין. אבל תכף בשילך ויתקרב אל החר, אזי נעלם מעיניו ראש השפוע, (וזה מוכן בחוש) ואזי אינו יכול לראות את המעין, ואזי תצא נפשו, חס ושלום. וכשזה הלב היה מסתלק, חס ושלום, אזי יתבטל כל העולם בלו. כי הלב הוא החיות של כל דבר. ובדאי אין קיום בלא לב, ועל כן אינו יכול לילך אל המעין. רק עומד בנגדו, ומתנענע וצועק בנ"ל. וזה המעין אין לו זמן, כי זה המעין אינו בתוך הזמן כלל. אך עקר הזמן של המעין, הוא רק מה שהלב נותן לו במתנה יום אחד. וכשמגיע היום להיות נגמר ונפסק, ואזי כשיגמר היום לא יהיה זמן להמעין ויסתלק, חס ושלום, ואזי יסתלק הלב, חס ושלום, בנ"ל ויתבטל כל העולם, חס ושלום, בנ"ל. ואזי, סמוך לגמר היום, אזי מתחילים לטל רשות זה מזה שקורין גיזעגנין (אחולים וברכות פרדה) ומתחילין לומר חידות ושירים (שקורין לידער) נפלאים זה לזה. (באהבה רבה והשתוקקות גדול מאד מאד).

וְזֶה הָאִישׁ חֶסֶד הָאֲמֶת הַנִּלְיָשׁ לוֹ הַשְּׁנֵחָה עַל זֶה. וּבְשִׁמְנֵי הַיּוֹם בְּסוּפוֹ מִמֶּשׁ לְהִיּוֹת נִגְמָר וְנִפְסָק, אֲזִי זֶה הָאִישׁ חֶסֶד הָאֲמֶת הוּא נוֹתֵן בְּמִתְנָה יוֹם אֶחָד לְהֵלֵב הַנִּלְיָשׁ, וְהֵלֵב נוֹתֵן הַיּוֹם לְהַמְעִין. וְאֲזִי שׁוֹב יֵשׁ זְמַן לְהַמְעִין. וּבְשִׁזְזָה הַיּוֹם הוֹלֵךְ מִמְּקוֹם שֶׁהוּא בָּא מִשָּׁם, אֲזִי הוּא הוֹלֵךְ גַּם־בֵּן בְּחִידוֹת וְשִׁירִים נִפְלְאִים מְאֹד. (שִׁישׁ בָּהֶם כָּל הַחֲכָמוֹת) וַיֵּשׁ שְׁנֹנִיִּים בֵּין הַיָּמִים. כִּי יֵשׁ יוֹם אֶחָד בְּשָׁבוֹעַ יוֹם שְׁנֵי וְכוּ'. וְכֵן יֵשׁ רֵאשִׁי־חֲדָשִׁים וַיָּמִים מוֹזְבִּים. וְכָל הַזְּמַן שִׁישׁ לְהָאִישׁ חֶסֶד שֶׁל אֲמֶת הַכֹּל עַל־יָדָיו. (הֵינּוּ הַכְּבֻדָּה שֶׁמִּסְפָּר כָּל זֶה) כִּי אֲנִי הוֹלֵךְ וּמְקַבֵּץ כָּל הַחֲסָדִים שֶׁל אֲמֶת, אֲשֶׁר מֵהֶם הַתְּהוּוֹת הַזְּמַן כְּנִלְיָשׁ. (וְעַל־כֵּן הוּא חָכֵם יוֹתֵר אֶפְלוֹ מִהַחֲכָם הַנִּלְיָשׁ, שֶׁהוּא חָכֵם כְּמוֹ אִיזָה יוֹם שִׁירָצָה. כִּי כָל עֵקֶר הַזְּמַן וְהַיָּמִים, כָּלֵם נִתְהוּיִם עַל־יָדוֹ, הֵינּוּ עַל־יָדָיו הַכְּבֻדָּה, שֶׁהוּא מְקַבֵּץ הַחֲסָדִים שֶׁל אֲמֶת אֲשֶׁר מִשָּׁם הַזְּמַן, וּמִבִּיא אוֹתָם אֶל הָאִישׁ חֶסֶד הָאֲמֶת. וְהוּא נוֹתֵן יוֹם לֵלֵב, וְהֵלֵב נוֹתֵן לְהַמְעִין, אֲשֶׁר עַל־יָדָיו זֶה נִתְקַיֵּם הָעוֹלָם כְּלוֹ. נִמְצָא שֶׁעֵקֶר הַתְּהוּוֹת הַזְּמַן עִם הַחִידוֹת וְשִׁירִים שִׁישׁ בָּהֶם כָּל הַחֲכָמוֹת, הַכֹּל עַל־יָדָיו הַכְּבֻדָּה). נִמְצָא שִׁישׁ לִי הַסְּבָמָה מִזֶּה הָאִישׁ חֶסֶד הָאֲמֶת שֶׁאֲנִי יְכוֹל לֹאמַר חִידוֹת וְשִׁירִים, שִׁישׁ בָּהֶם כָּל הַחֲכָמוֹת. (כִּי כָל הַזְּמַן עִם הַחִידוֹת וְהַשִּׁירִים נִתְהוּיִם עַל־יָדוֹ כְּנִלְיָשׁ), וְעַתָּה אֲנִי

רצג ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות

נותן לכם במתנה גמורה לדרשה שתהיו כמוני. ונעשה שם שמחה וחדנה גדולה מאד. "הילוא גיטאן" (בטוי שמחה). כשגמרו השמחה של אותו היום ולנו אחרי-כן, בבקר חזרו הזוג כנ"ל והיו מתגעגעים וכו' אחרי הפעטליר שהיה צוארו עקם. בתוך כך והנה הוא בא, ואמר הנני וכו'. בתחלה ברכתי אתכם שתהיו כמוני, עתה אני נותן לכם במתנה לדרשה שתהיו כמוני. ואתם סוברים שיש לי צואר עקם? אין צוארי עקם כלל. אדרבא, יש לי צואר שנה מאד, צואר יפה מאד. רק שיש הבלי עולם. ואני איני רוצה להוציא שום הכל ורוח, שקורין הוץ (נשיפת אויר החוצה) בהבלי עולם. (ומחמת זה נדמה שצוארו עקם, כי הוא מעקם צוארו מהבלי עולם ואינו רוצה להוציא שום הכל ורוח בהבלי עולם) אבל באמת יש לי צואר יפה מאד, צואר נפלא מאד. כי יש לי קול נפלא מאד. וכל מיני הקולות שבעולם, שהם קול בלא דבור, בלם אני יכול להוציאם בקולי. כי יש לי צואר וקול נפלא מאד. ויש לי הסכמה על זה מאותה המדינה. כי יש מדינה שהם בקיאים מאד בהכמת הנגינה (שקורין מאזיקא). וכלם עוסקים שם בהכמה זו,

ואפלו בנים קטנים. ואין שם קטן שלא יכול לנגן על איזה כלי שיר. והקטן שבאותו המדינה, הוא חכם גדול במדינה אחרת באותו החכמה של נגינה. והחכמים והמלך שבאותו המדינה והקאפעלייש (מקהלות זמר) הם חכמים מפלגים מאד מאד באותו החכמה.

פעם אחת ישבו החכמים של אותו המדינה. והיה כל אחד מתפאר בנגינה שלו: זה היה מתפאר שהוא יודע לנגן על כלי שיר פלוני, וזה התפאר שיודע לנגן על כלי שיר פלוני, וזה התפאר בכלי שיר פלוני. וזה היה מתפאר שיודע לנגן על כמה כלי שיר. וזה התפאר שיודע לנגן על כל כלי שיר, וזה התפאר שיכול לעשות בקולו כמו כלי שיר פלוני, וזה התפאר שיכול לעשות בקולו כמו כלי שיר פלוני. וזה התפאר שיכול לעשות בקולו כמו כמה כלי שיר. וזה התפאר שיכול לעשות בקולו כמו תוף ממש, (שקורין פויק) כאלו מבין בתוף. וזה התפאר שיכול לעשות בקולו כאלו מורין בקני שרפה, שקורין אורמאטים (תותחים)

ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות רצה

ואני הייתי גם-כן שם. עניתי אני ואמרתי להם: קולי, טוב יותר מקולות שלכם, והיא ראיה. כי אם אתם חכמים כל-כך בקול נגינה, אם-כן הושיעו את אותן שתי מדינות. ואלו השתי מדינות הם רחוקים זה מזה אלה פרסאות. ובאלו שתי המדינות, בשמגיע הלילה אין יכולין לישן. כי בשנעשה לילה אני מתחילים הכל להיות מייללים בקול יללה, אנשים ונשים וטף. אם היה מנח שם אבן, היה נמוח. כי בלילה הם שומעים קול יללה מאד, ומחמת זה כלם מייללים אנשים ונשים וכו'. (וכן מתנהג בשתי המדינות) כי במדינה זו שומעים הקול יללה, ומייללים הכל כנ"ל. וכן במדינה אחרת גם-כן כן. ושתי המדינות הם רחוקים זה מזה אלה פרסאות. ועל-כן אם אתם חכמים כל-כך בנגינה, אראה אם תוכלו להושיע את אותן שתי המדינות, או שתוכלו לבנות לעשות את קולם. (הינו שהם יכוננו להוציא קול מבין כמו קול היללה הנשמע שם) ואמרו לו: (הינו החכמים הנ"ל אמרו לזה שצוארו עקם) התוליך אותנו לשם? ואמר: הן, אני מוליך אתכם לשם. ונתעוררו כלם לילך לשם. והלכו ובאו לשם. (הינו לאחת משתי המדינות הנ"ל) בשבאו לשם, בשעהגיע הלילה, היה

בנ"ל שֶהָיוּ בָּלֶם מִיִּלְלִים מְאֹד בְּנִ"ל. וְגַם הַחֲכָמִים הַנִּ"ל גַּם־כֵּן הָיוּ מִיִּלְלִים. (וּמִמִּילָא רָאוּ בְּוֹדָאֵי שְׂאִינָם יְכוּלִים לְהוֹשִׁיעַ אֶת אוֹתָן הַמְּדִינֹת). וְאָמַר לָהֶם: (הֵינּוּ זֶה שְׂצֹאָרוֹ עִקָּם אָמַר אֶל הַחֲכָמִים הַנִּ"ל) עַל כָּל פָּנִים, תֹּאמְרוּ לִי מִהֵיכָן בָּא זֹאת שְׂנִשְׁמַע קוֹל יִלְלָה הַנִּ"ל בְּנִ"ל? אָמְרוּ לוֹ: וְאֵתָה יוֹדֵעַ? הַשִּׁיב: אֲנִי יוֹדֵעַ בְּוֹדָאֵי. כִּי יֵשׁ שְׁנַי צִפְּרִים, אֶחָד זָכָר וְאֶחָת נְקֵבָה, וְהֵם רַק זֹנֵג אֶחָד בְּעוֹלָם. וְנִשְׂבָּדָה הַנְּקֵבָה. וְהוּא הוֹלֵךְ וּמְחַפֵּשׂ אוֹתָהּ, וְהִיא מְחַפֵּשֶׁת אוֹתוֹ. וְהָיוּ מְחַפְּשִׁים הֶרְבֵּה זֶה אֶת זֶה עַד שֶׁנִּתְעוּ, וְרָאוּ שְׂאִינָם יְכוּלִים לְמַצֵּא אֶחָד אֶת חֲבֵרוֹ. וְנִשְׂאָרוֹ עוֹמְדִים, וְעָשׂוּ לָהֶם קִנְיָם. זֶה הַצִּפּוֹר עֹשֶׂה לוֹ קֵן סְמוּךְ לְמְדִינָה אֶחָת מִשְׁתֵּי הַמְּדִינֹת הַנִּ"ל. וְלֹא סְמוּךְ מִמֶּנּוּ, רַק שְׂבַעֲרָף קוֹל הַצִּפּוֹר הוּא סְמוּךְ, כִּי יְכוּלִים לְשִׁמַּע הַקּוֹל שֶׁל הַצִּפּוֹר בְּאוֹתוֹ הַמְּדִינָה מִמְּקוֹם שֶׁעָמַד שָׁם. וְעֹשֶׂה לוֹ קֵן. וְכֵן הִיא עֹשֶׂתָה לָהּ גַּם־כֵּן קֵן סְמוּךְ לְמְדִינָה הַשְּׂנִיָּה (הֵינּוּ גַם־כֵּן בְּנִ"ל שֶׁהוּא סְמוּךְ מִחַמַּת שִׁיכּוּלִים לְשִׁמַּע שָׁם הַקּוֹל בְּנִ"ל). וּכְשֶׁמִּגִּיעַ הַלְיָלָה, אֲזַי אֵלּוֹ הַזֹּנֵג צִפְּרִים מִתְּחִילִים כָּל אֶחָד וְאֶחָת לְיִלְלַל בְּקוֹל יִלְלָה גְּדוֹלָה מְאֹד, כִּי כָּל אֶחָד מִיִּלְלַל עַל זֹנֵגוֹ בְּנִ"ל. וְזֶהוּ הַקּוֹל יִלְלָה שְׂנִשְׁמַע בְּאֵלּוֹ שְׁתֵּי

רצו ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות

המדינות. (אשר מחמת אותו הקול יללה בלם מיללים מאד ואינם יכולים לישון) אך לא רצו להאמין זאת. ואמרו לו: התוליד אותנו לשם? ואמר הן. (אני יכול להוליד אתכם לשם) אך אין אתם יכולים לבוא לשם. כי בשתתקרבו לשם, לא תוכלו לסבל את קול היללה. מאחר שגם כאן אין אתם יכולים לסבל, ואתם מכרחים גם-כן לילל בנ"ל, בשתנעו לשם לא תוכלו לסבל כלל. וביום (אי אפשר לבוא לשם כי ביום) אי אפשר לסבל השמחה שיש שם. כי ביום מתקבצים שם צפרים אצל כל אחד ואחת מהזוג הנ"ל, והם מנחמים ומשמחים את כל אחד ואחת מהזוג הנ"ל בשמחות גדולות מאד מאד, ואומרים להם דברי תנחומין, שעדין אפשר שתמצאו זה את זה עד שביום אי אפשר לסבל את גדל השמחה שיש שם. וקול הצפרים שמשמחים אותם אינו נשמע למרחוק, רק בשמגיעים לשם. אבל קול הזוג הנ"ל שמיללים בלילה, הוא נשמע למרחוק. ואי אפשר לבוא לשם מחמת זה בנ"ל.

אמרו לו: (הינו החכמים הנ"ל אמרו לזה שצוארו עקום) ואתה

יכול לתקן זאת? השיב: אני יכול לתקן, כי אני יכול לעשות ולכונן כל הקולות שבעולם. (הינו שכל מיני קולות שבעולם הוא יכול להוציאם בקולו, ולכונן ממש כמו איזה קול שיהיה) גם אני יכול להשליך קולות. הינו, כי אני יכול להשליך קול, שבכאן, במקום שאני מוציא הקול, לא יהיה נשמע הקול כלל. רק ברחוק יהיה נשמע שם הקול. ועל-כן אני יכול להשליך את הקול של הצפורה, שיגיע סמוך למקום הצפור. וכן להשליך קול הצפור, שיגיע סמוך למקום הצפורה. ולהמשיכם יחד על-ידי-זה. (ועל-ידי-זה יתקן כל הנ"ל). אך מי יאמין זאת? והוליד אותם לתוך איזה יער. ושמעו כמו אחד שפותר את הדלת, וחוזר וסוגרו ונועלו בבית (שקורין קלאמקא), ונשמע קול ההכאה של (הקלאמקא) ומורה בקני שרפה (שקורין ביקם), ושולח את הכלב לחטף (את הדבר שהיה מורה). והכלב היה מתחבט וגורר את עצמו בתוך השלג (בלשון אשכנז גיגראניט אין שנייא). וכל זה שמעו אלו החכמים והסתכלו, ולא ראו דבר. גם לא שמעו ממנו (הינו מן זה שצוארו עקם) שום קול כלל. (רק שזה שצוארו עקם היה משליך קולות באלו, ועל-כן שמעו אלו הקולות. וממילא ראו

ספורי מהשבועה בעטלירם מעשיות רצט

שהוא יכול לעשות כל הקולות ולכוננם ממש. וגם להשליך קולות. ועל-כן יוכל לתקן את כל הנ"ל. ולא ספר יותר בזה הענין ומוכן שדלג בכאן. נמצא, שיש לי הסכמה מאותו המדינה שקולי נפלא מאד. ואני יכול לעשות כל מיני קולות שבעולם כנ"ל. ועתה אני נותן לכם זאת במתנה גמורה לדרשה שתהיו כמוני. ונעשה שם שמחה גדולה וחדוה רבה מאד.

ביום החמישי גם-כן היו שמחים. וזכרו הזוג את הבעטליר שהיה לו חטוטרות, (שקורין הוקיר). והיו מתגעגעים מאד: איך לוקחים בכאן את אותו הבעטליר ההוקיר, כי אם היה הוא בכאן היתה השמחה גדולה מאד, והנה הוא בא, ואמר: הנה באתי על החתנה. ונפל עליהם, וחבק ונשק אותם, ואמר להם: בתחלה ברכתי אתכם שתהיו כמוני, ועתה אני נותן לכם. במתנה לדרשה שתהיו כמוני. ואין אני בעל חטוטרות (הינו הוקיר) כלל. רק אדרבא יש לי כתפים כאלו (שקורין פלייצים), שהם בחינת "מעט מחזיק את המרבה". ויש לי הסכמה על זה. כי פעם אחת היה שיחה וספור, שהיו אנשים מפארים עצמם

בבחינה זו. שכל אחד ואחד הִיה מְתַפָּאָר שׁיֵשׁ לוֹ
 בבחינה זו של מעט מחזיק את המרבה. ומאחד מהם
 היו מחיכים ושוחקים ממנו, והשאר שהתפארו
 בבחינה זו, של מעט מחזיק את המרבה, נתקבלו
 דבריהם. אבל בחינת מעט מחזיק את המרבה שׁיֵשׁ לִי
 הוא גדול מכלם.

כי אחד מהנ"ל התפאר שהמח שלו הוא בחינת מעט
 מחזיק את המרבה, כי הוא נושא במח שלו אלפים
 ורבבות אנשים עם כל ההצטרפות שלהם, (וכל התנהגות
 שלהם), וכל ההגיונות והתנועות שלהם, הבל באשר לכל
 הוא נושא במחו, ועל-כן הוא מועט מחזיק את
 המרבה, כי מחו נושא כל-כך אנשים עם וכו' פנ"ל.
 ושחקו ממנו, ואמרו כי האנשים אינם כלום, והוא אינו
 כלום.

ונענה אחד ואמר: אני ראיתי מעט מחזיק את המרבה
 כזה. כי פעם אחת ראיתי הר שהיה מנח עליו הרבה
 זבל וטנף. והיה חדוש אצלי: מהיכן בא על הר הזה
 כל-כך זבל וטנף? והיה שם אדם אחד אצל אותו

ספורי מהשבעה בעשילדים מעשיות שא

הָהָר, וְאָמַר: כָּל זֶה מִמְּנִי. כִּי אוֹתוֹ הָאָדָם הָיָה יוֹשֵׁב שָׁם
אֶצֶל אוֹתוֹ הָהָר. וְהִשְׁלִיךְ שָׁם תַּמִּיד עַל אוֹתוֹ הָהָר זָבֵל
וּפְרֵשׁ שָׁלוֹ מֵאֲכִילָה וּשְׂתֵיָה שָׁלוֹ, וְמִנְיָף שָׁם. עַד שֶׁעַל-
יָדוֹ נִתְרַבָּה הַזָּבֵל וְהַטְנוּף שָׁם עַל אוֹתוֹ הָהָר. נִמְצָא
שָׁזָה הָאִישׁ הוּא מַעֲט מִחֲזִיק אֶת הַמְרָבָה, כִּי עַל-יָדוֹ
נִתְרַבָּה הַזָּבֵל כָּל-כָּךְ. (כֵּן הוּא בְּחִינַת מַעֲט מִחֲזִיק אֶת
הַמְרָבָה שֶׁל הָאִישׁ הַנִּזְכָּר, שֶׁהַתְּפָאֵר בְּמַחוֹ שֶׁמִּחֲזִיק בְּמַה
אֲנָשִׁים כַּנִּזְכָּר).

וְאֶחָד הַתְּפָאֵר שֵׁישׁ לוֹ בְּחִינַת מַעֲט מִחֲזִיק אֶת הַמְרָבָה.
כִּי יֵשׁ (לו) חֲתִיכַת מְדִינָה, שֶׁהִיא מוֹצִיאָה פְרוֹת הַרְבֵּה.
וְאַחֲרֵי-כֵן בְּשִׁמְחָשׁבִין אֶת הַפְרוֹת שֶׁהוֹצִיאָה הַמְדִינָה,
רוֹאִין שֶׁהַמְדִינָה אֵינָה מִחֲזִיקָת מְקוֹם כָּל-כָּךְ כְּמוֹ
הַפְרוֹת. כִּי אֵין בָּהּ מְקוֹם כָּל-כָּךְ לְהַחֲזִיק כָּל-כָּךְ פְרוֹת.
נִמְצָא שֶׁהִיא בְּחִינַת מַעֲט מִחֲזִיק אֶת הַמְרָבָה. וְהוֹטְבוּ
דְּבָרָיו. כִּי בְּאַמַּת, בְּוֹדָאֵי הוּא בְּחִינַת מַעֲט מִחֲזִיק אֶת
הַמְרָבָה.

וְאֶחָד אָמַר שֵׁישׁ (לו) פְּרָדִים נִפְלָא מְאֹד, שֵׁישׁ שָׁם פְרוֹת
וְכוּי. וְנוֹסְעִים לְשָׁם בְּמָה וְכַמָּה בְּנֵי אָדָם וְשָׂרָרוֹת, כִּי

הוא פרדם נאה מאד. ובקנין נוסעים לשם כמה בני אדם ושררות לטיל שם. ובאמת אין בהפרדם מקום כל-כך שיחזיק כל-כך אנשים. ועל-כן הוא מעט מחזיק את המרבה. והוטבו דבריו גם-כן.

ואחד אמר שהדבור שלו הוא בחינת מעט מחזיק את המרבה. כי הוא בעל סוד שקורין סקקרטיר (מזביר) אצל מלך גדול. ובאין אצלו כמה וכמה בני אדם זה בא עם שבחים להמלך, וזה בא עם בקשות וכיוצא בזה. ובודאי אי אפשר להמלך לשמע את כלם. ואני יכול לקבץ את כל דבריהם בתוך איזה דבורים מעטים, ולספר לפני המלך אלו הדבורים מעטים, ויהיה כלול בהם כל השבחים והבקשות שלהם. וכל דבריהם כלם, בתוך איזה דבורים מעטים שלי. נמצא שהדבור שלי הוא מעט מחזיק את המרבה.

ואחד אמר שהשתיקה שלו היא בחינת מעט מחזיק את המרבה. כי יש עליו מקמרגים הרבה ובעלי לשון הרע שמלשינים עליו הרבה מאד. וכל מה שמלשינים ודוברים ומקמרגים עליו בלשון הרע הרבה, הוא

שג ספורי מהשבעה בעשילדים מעשיות

בשתיקתו מתרין הכל על-ידי מה שהוא שותק לבר.
(כי הוא עושה רק איזה שתיקה והוא תרין על הכל) נמצא ששתיקתו
הוא מעט מחזיק את המרבה.

ואחד אמר שהוא בחינת מעט מחזיק את המרבה, כי
יש עני אחד והוא סגני נהור (עור). והוא (הינו העני) גדול
מאד. והוא (הינו זה שהתפאר וספר זאת) קטן לגמרי, ומוליך
אותו. הינו שזה שהתפאר בזה הוא קטן ומוליך את
העני הסגני נהור, שהוא גדול מאד. נמצא שהוא מעט
מחזיק את המרבה, כי הסגני נהור היה יכול להחליק,
והיה יכול לפל, והוא מחזיק אותו על-ידי שמוליכו.
ועל-כן הוא מעט מחזיק את המרבה. כי הוא קטן
ומחזיק את הסגני נהור הגדול כנ"ל.

ואני (הינו זה החוקיר שמספר כל זה) הייתי גם-כן שם.
ואמרתי: האמת הוא, שיש לכם בחינת מעט מחזיק
את המרבה ואני יודע כל מה שבונתם בדבריכם. (הינו
שהוא יודע בנ"ל שהתפארו בבחינת מעט מחזיק את המרבה
שלהם) וזה האחרון שהתפאר שהוא מוליך את הסגני
נהור הגדול, הוא גדול מכלכם. אבל אני למעלה
למעלה מכלכם בכלל. כי זה שהתפאר שהוא מוליך

את הסני נהור הגדול, כוננתו שהוא מוליך את גלגל הירח, שהוא בחינת סני נהור. כי אין לה אור מעצמה כלל, ולית לה מגרמה כלום. והוא (הינו זה שהתפאר בזה) מוליך את הירח אף-על-פי שהוא קטן, ונגלגל הירח גדול מאד. והוא קיום כל העולם, כי העולם צריך את הירח. נמצא שהוא בחינת מעט מחזיק את המרבה באמת.

אבל בחינת מעט מחזיק את המרבה שיש לי הוא למעלה מכלם בכלל. והא ראיה. כי פעם אחת היו בת אחת שהיו חוקרים: באשר שכל תיה יש לה צל מיוחד, שבזה הצל דיקא היא רוצה לנח שם. ובן יש צל מיוחד לכל תיה ותיה. כי כל תיה ותיה בוחרת לה איזה צל, ובאותו הצל דיקא היא רוצה לשכון שם, כפי הצל המיוחד לה. ובן יש לכל עוף ועוף ענף מיוחד, שבאותו הענף דיקא הוא רוצה לשכון. ועל-בן חקרו אם יכולים למצא אילן בזה, אשר בצלו ישכנו כל החיות. שכל החיות יהיו בוחרים ויתרצו לשכון בצל אותו האילן, ועל ענפיו (של אותו האילן) ישכנו כל צפרי שמיא. וחקרו

שח ספורי מהשבעה בעשילדים מעשיות

שנמצא אילן כזה, ורצו לילך לשם אל אותו האילן. כי הענג המפלא שיש שם אצל אותו האילן אין לשער. כי יש שם כל העופות וכל החיות, ושם אין שום הזק משום תיה. וכל החיות וכו' מערבים שם, וכלם משחקים שם, ובודאי הוא תענוג מפלג מאד להיות שם אצל אותו האילן. וחקרו לאיזה צד צריכים לילך לבוא אל אותו האילן. ונפל מחלוקת ביניהם על זה, ולא היה מכריע ביניהם. כי זה אמר שצריכים לילך לצד פלוני למזרח, וזה אמר למערב, וזה אמר לכאן וזה לכאן וכו'. עד שלא היו יכולים להכריע לאיזה צד צריכים לילך לבוא אל אותו האילן. ובא חכם אחד, ואמר להם: למה אתם חוקרים באיזה צד לילך אל האילן, חקרו מתחלה מי ומי האנשים שיכולים לבוא אל אותו האילן. כי אל אותו האילן לאו כל אדם יכול לבוא אצלו, כי אם מי שיש לו המדות של האילן. כי זה האילן יש לו שלשה שרשים: שרש אחד הוא אמונה, והשני הוא יראה, והשלישי הוא עניוות. ואמת, הוא גוף האילן. ומשם יוצאים ענפים. ועל-כן אי אפשר לבוא אל האילן, כי אם מי שיש בו מדות

הָלָלוּ הַנְּלִי. וְאֵלֹהֵי הַכֶּתֶת הַנְּלִי הָיָה בִּינֵיהֶם אַחֲדוֹת גְּדוֹל
מְאֹד, וְלֹא רָצוּ לְהִתְפָּרֵד זֶה מִזֶּה שֶׁקִּצְצָתָם יִלְכוּ אֶל
הָאֵילָן וְקִצְצָתָם יִשְׁאָרוּ. כִּי לֹא הָיוּ כָּלָם רְאוּיִים לָבוֹא אֶל
הָאֵילָן, כִּי לֹא נִמְצָא בִּינֵיהֶם כִּי אִם קִצְצָתָם שִׁהְיוּ בָּהֶם
מִדּוֹת הַנְּלִי. אֲבָל הַשְּׂאֵר לֹא הָיוּ בָּהֶם אֵלֹהֵי הַמִּדּוֹת.
וְעַל־כֵּן גִּתְעַכְּבוּ כָּלָם, עַד שִׁיְהִיו יִגְעִים וְטוֹרְחִים שְׂאֵר
אֲנָשֵׁי הַכֶּתֶת הַנְּלִי, עַד שִׁיְהִיו בָּהֶם גַּם־כֵּן הַמִּדּוֹת הַנְּלִי.
כִּדְּי שִׁיְהִיו כָּלָם רְאוּיִים לָבוֹא אֶל הָאֵילָן. וְכֵן עָשׂוּ. וַיִּגְעוּ
וְטוֹרְחוּ עַד שֶׁבָּאוּ כָּלָם לְאֵלֹהֵי הַמִּדּוֹת הַנְּלִי. וְאִזּוּ, כִּשְׁבָּאוּ
כָּלָם לְאֵלֹהֵי הַמִּדּוֹת הַנְּלִי, אִזּוּ בָּאוּ כָּלָם עַל דַּעַת אַחַת,
וְהִסְכִּימוּ כָּלָם עַל הַרְדֵּף אַחַת לִילְדֵף בְּאוֹתוֹ הַרְדֵּף אֶל
הָאֵילָן הַנְּלִי, וְהִלְכוּ כָּלָם. וְהִלְכוּ אִיזָה זְמַן עַד שִׁהְיוּ
רוֹאִים (מִרְחוֹק) אֶת הָאֵילָן. וְהִסְתַּכְּלוּ וּרְאוּ, וְהִנֵּה אֵין
הָאֵילָן עוֹמֵד בְּמָקוֹם כָּלָל. כִּי אֵין לְאֵילָן מָקוֹם כָּלָל.
וּמֵאַחֵר שִׁאֵין לוֹ מָקוֹם, אֵיךְ אֶפְשָׁר לָבוֹא אֵלָיו?

וְאִנִּי (הֵינִי זֶה הַהוֹקִיר) הָיִיתִי גַם־כֵּן שָׁם עִמָּהֶם. וְאָמַרְתִּי
לָהֶם: אֲנִי יָכוֹל לְהִבְיֵא אֶתְכֶם אֶל הָאֵילָן. כִּי זֶה הָאֵילָן
אֵין לוֹ מָקוֹם כָּלָל, כִּי הוּא לְמַעַלָּה מִהַמָּקוֹם לְגַמְרִי,

ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות שז

ובחינת מעט מחזיק את המרבה הוא עדין במקום. כי על כל פנים יש לו מקום מעט רק שהוא מעט מחזיק את המרבה. אבל עדין יש לו מקום מעט על כל פנים, ובחינת מעט מחזיק את המרבה שיש לי, (הינו לבעל החסוטרות) היא בחינת סוף המקום לגמרי, שמשם ולמעלה אין מקום כלל. על-כן אני יכול לשא את בלכם אל האילן שהוא למעלה מהמקום לגמרי. (כי זה בעל החסוטרות הוא כמו בחינת ממצע בין המקום ובין למעלה מן המקום לגמרי. כי יש לו בחינה עליונה של בחינת מעט מחזיק את המרבה, שהיא בחינת סוף המקום ממש, שמשם והלאה אין נמצא תבת מקום כלל. כי משם ולמעלה היא בחינת למעלה מן המקום לגמרי. ועל-כן הוא יכול לשא אותם מתוך המקום, לבחינת למעלה מן המקום. והבן) ולקחתי אותם, ונשאתי אותם לשם אל האילן הנ"ל. נמצא שיש לי הסכמה מהנ"ל, שיש לי בחינה עליונה של מעט מחזיק את המרבה. (בשביל זה היה נדמה כבעל חסוטרות, כי הוא נושא עליו הרבה, כי הוא בחינת מועט מחזיק את המרבה כנ"ל) ועתה אני נותן לכם זאת במתנה שתהיו כמוני. ונעשה שם שמחה גדולה וחדוה רבה מאד.

ביום הששי היו גם-כן שמהים. והיו מתנענעים: איך

לוקחין בכאן את אותו שהיה בלא ידים? והנה הוא בא, ואמר הנני. הנה באתי אצלכם על החתנה. ואמר להם גם-כן כנ"ל, ונשק אותם ואמר להם: (אתם סבורים שאני בעל מום בדי). אין אני בעל מום כלל על-ידי. רק באמת יש לי פח בדי, רק שאין אני משתמש עם הפח שבדי בזה העולם. כי אני צריך את הפח לענין אחר. ויש לי הסכמה על זה מן המבצר (שקורין שלאס) של מים (פון דעם ואשיריקו שלאס). כי פעם אחת ישבנו יחד איזה אנשים. והיה כל אחד ואחד מתפאר בפח שבדיו: זה התפאר שיש לו גבורה זו בדי, וזה התפאר שיש לו גבורה פלוגית בדי וכן כל אחד התפאר בגבורה שיש לו בדי.

הינו כי אחד היה מתפאר שיש לו פח וגבורה כזו בדי, שבשהוא מורה חין, הוא יכול לחזר ולמשכה אליו. כי יש לו פח בזה בדי, שאף-על-פי שהורה כבר החין, עדין יכול להחזירה לחזר ולמשכה אליו. ושאלתי אותו: איזה חין אתה יכול להחזיר? כי יש עשרה מיני חצים, כי יש עשרה מיני סמים. הינו, כי

שט ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות

בְּשֵׁרוּצֵין לִירוֹת חֵץ מוֹשְׁחִין אוֹתָהּ בְּאִיזָה סָם. וַיֵּשׁ
עֲשָׂרָה מִיָּנִי סָמִים. שְׂבָשְׂמוֹשְׁחִין אוֹתָהּ בְּסָם זֶה, הִיא
מִזְקַת כָּדָ, וּבְשֵׁמוֹשְׁחִין בְּסָם שְׁנִי, הִיא מִזְקַת יוֹתֵר, וְכֵן
יֵשׁ עֲשָׂרָה מִיָּנִי סָמִים, שְׂבָל אֶחָד גְּרוּעַ יוֹתֵר. (הִינּוּ שְׂמוּזֵק
יוֹתֵר) וְזֶהוּ בְּעֵצְמוֹ עֲשָׂרָה מִיָּנִי חֲצִים. כִּי הַחֲצִים הֵן מִין
אֶחָד, רַק מִחֲמַת שְׁנוֹי הַסָּמִים שְׂמוֹשְׁחִין אֶת הַחֵץ בְּהֵם,
שֶׁהֵם עֲשָׂרָה מִיָּנִים כַּנִּל, עַל־כֵּן נִקְרָאִים עֲשָׂרָה מִיָּנִי
חֲצִים. וְעַל־כֵּן שָׂאל אוֹתוֹ אִיזָה מִן חֵץ אֶתָּה יִכּוֹל
לְהַחְזִיר. גַּם שָׂאל אוֹתוֹ, אִם קָדָם שְׁהִגִּיעַ הַחֵץ לְאוֹתוֹ
שְׁזַרְקָה לוֹ הוּא יִכּוֹל לְהַחְזִירָהּ, וְאִם גַּם אַחֵר שְׁהִגִּיעַ
הַחֵץ עַדִּין יִכּוֹל לְהַחְזִירָהּ. וְעַל זֶה הִשִּׁיב: אֶפְלוּ בְּשֶׁהִגִּיעַ
הַחֵץ, עַדִּין יִכּוֹל לְהַחְזִירָהּ. אֲךָ אִיזָה מִין חֵץ הוּא יִכּוֹל
לְהַחְזִיר וְכוּי כַּנִּל, הִשִּׁיב: מִין חֵץ פְּלוּנִי הוּא יִכּוֹל
לְהַחְזִיר. אֲמַרְתִּי לוֹ: (הִינּוּ זֶה שֶׁהוּא בְּלֹא יָדִים שְׂמִסְפֵּר כֹּל זֶה,
אֲמַר לָזֶה שֶׁהַתְּפֹאֵר בְּעֵנֵן חֵץ כַּנִּל) אִם־כֵּן, אִין אֶתָּה יִכּוֹל
לְרַפְּאוֹת אֶת הַבַּת מְלָכָה, מֵאַחֵר שְׂאִין אֶתָּה יִכּוֹל לְחַזֵּר
וְלִמְשֹׁךְ כִּי אִם מִין חֵץ אֶחָד. עַל־כֵּן אִין אֶתָּה יִכּוֹל
לְרַפְּאוֹת אֶת הַבַּת מְלָכָה.

אָחד הָיָה מִתְּפֹאֵר שְׂיִישׁ לוֹ כַּח כְּזָה בְּיָדָיו. שְׂאֲצֵל מִי שֶׁהוּא לֹקֵחַ וּמְקַבֵּל מִמֶּנּוּ, הוּא נוֹתֵן לוֹ. (פרוש שְׂבֻחַה בְּעֲצֻמוֹ שֶׁהוּא לֹקֵחַ וּמְקַבֵּל כְּזָה הוּא נוֹתֵן כִּי קִבְּלָתוּ הִיא נְתִינָה) וּמִמִּילָא הוּא בַּעַל צְדָקָה. וְשֶׁאֲלֵתִי אוֹתוֹ, אֵיזָה צְדָקָה אַתָּה נוֹתֵן? (כִּי יֵשׁ עֲשָׂרָה מִיָּנִי צְדָקָה). הַשִּׁיב, שֶׁהוּא נוֹתֵן מְעֵשֶׁר. אֲמַרְתִּי לוֹ: אִם־כֵּן, אֵין אַתָּה יָכוֹל לְרַפְּאוֹת אֶת הַבַּת מִלְּכָה, כִּי אֵין אַתָּה יָכוֹל כָּלֵל לְבוֹא לְמְקוֹמָהּ. כִּי אֵין אַתָּה יָכוֹל לְכַנֵּס כִּי אִם בְּחוּמָה אַחַת. (בְּמְקוֹם שֶׁהִיא יוֹשֶׁבֶת שָׁם) וְעַל־כֵּן אֵינְךָ יָכוֹל לְבוֹא לְמְקוֹמָהּ.

אָחד הִתְּפֹאֵר שְׂיִישׁ לוֹ כַּח כְּזָה בְּיָדָיו. כִּי יֵשׁ מְמַנִּים בְּעוֹלָם, וְכָל אָחֵד צָרִיךְ חֲכָמָה וְיֵשׁ לוֹ כַּח בְּיָדָיו, שְׂעַל־יָדָיו יָדָיו הוּא יָכוֹל לִתֵּן לָהֶם חֲכָמָה, עַל־יָדָיו שְׂמִסְמִיךְ אוֹתָם בְּיָדָיו. שְׂאֲלֵתִי אוֹתוֹ, אֵיזָה חֲכָמָה אַתָּה יָכוֹל לִתֵּן בְּיָדֶיךָ? כִּי יֵשׁ עֲשָׂרָה קַבִּין חֲכָמָה. הַשִּׁיב: חֲכָמָה פְּלוֹנִיָּת. אֲמַרְתִּי לוֹ: אִם־כֵּן אֵין אַתָּה יָכוֹל לְרַפְּאוֹת אֶת הַבַּת מִלְּכָה. כִּי אֵין אַתָּה יָכוֹל לִידַע הַדְּפֵק שְׁלָהּ, כִּי אֵינְךָ יָכוֹל לִידַע כִּי אִם הַדְּפֵק אָחֵד. כִּי יֵשׁ עֲשָׂרָה מִיָּנִי דְּפִיקוּן (וְאַתָּה אֵינְךָ יָכוֹל לִידַע כִּי אִם הַדְּפֵק אָחֵד מֵאַחַר שֶׁאֵינוֹ יָכוֹל לִתֵּן בְּיָדָיו רַק חֲכָמָה אַחַת).

ספורי מהשבעה בעשילדים מעשיות שיא

אחד התפאר שיש לו כח בזה בידיו, כשיש רוח סערה הוא יכול לעכבו בידיו, ולעשות בידיו לרוח משקל, שיהיה הרוח במשקל כראוי. שאלתי אותו: איזה רוח אתה יכול לאחו בידך? כי יש עשרה מיני רוחות. השיב: רוח פלוני. אמרתי לו: אם-כן, אין אתה יכול לרפאות את הבת מלכה. כי אינך יכול לנגן לפניה כי אם נגון אחד. כי יש יוד (עשרה) מיני נגינה, והנגינה היא הרפואה שלה, ואתה אינך יכול לנגן כי אם נגון אחד מהעשרה הנ"ל. ענו ואמרו הם. מהו היכלת שלך? השיב: אני יכול מה שאין אתם יכולים. הינו, כל התשעה חלקים הנ"ל (מכל הנ"ל) שאין אתם יכולים, אני יכול הכל.

כי יש מעשה. כי פעם אחת חשק מלך אחד בבת מלכה, והשתדל בתחבולות לתפסה, עד אשר עלתה בידו ותפסה. פעם אחת חלם לו לאותו המלך, שהיא עמדה עליו והרגה אותו. והקיץ ונכנס החלום בלב, וקרא לכל פותרי חלומות ופתרו לו בפשוטו. שיתקיים החלום בפשוטו, שהיא תהרג אותו. ולא יכל המלך

לתת עצה לנפשו מה לעשות לה. יהרג אותה, צר לו.
 ישלחה מעל פניו, זה חרה לו, כי איש אחר יקחנה. וזה
 חרה לו מאד. כי הוא השתדל אחריה כל-כף, ועתה
 תבוא ליד אחר. וגם אם ישלחה ותבוא ליד אחר, עתה
 בודאי יכול להתקיים החלום שהיא תהרג אותו, מאחר
 שהיא אצל אחר. יחזיקה אצלו הוא מתירא מחמת
 החלום כנ"ל. ולא ידע המלך מה לעשות לה. בין כף
 נתקלקל האהבה שלה אצלו קצת קצת, מחמת
 החלום, ובכל פעם נתקלקל יותר ויותר. וכן היא גם
 היא נתקלקל גם-כן האהבה אצלה בכל פעם יותר
 ויותר, עד שנעשה אצלה שנאה עליו, וברחה מפניו.
 ושלה המלך אחריה לבקשה. ובאו והגידו לו שהיא
 נמצאת אצל המבצר של מים. כי יש מבצר של מים.
 ושם הם עשר חומות זו לפנים מזו, וכלן של מים. וגם
 הקרקע שהולכין עליה שם בתוך המבצר היא גם-כן
 של מים. וכן יש שם אילנות ופרות, הכל של מים. ויפי
 המבצר וגדל החדוש של זה המבצר אין צורך לספר.
 כי בודאי הוא חדוש גפלא מאד, מאחר שהוא מבצר
 של מים. ולכנס בתוך זה המבצר אי אפשר. כי יהיה

ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות שיג

נִטְבַּע בְּמִים מִי שִׁיכְנִס בּוֹ, מֵאַחַר שֶׁהוּא כָּלוּ שֶׁל מַיִם.
וְהִבֵּת מֶלֶכָה הַנִּלְכָה בְּשִׁבְרָהּ, בָּאָה עַד אוֹתוֹ הַמְּבַצֵּר.
וְהִיָּתָה הוֹלֶכֶת שָׁם סְבִיב אוֹתוֹ הַמְּבַצֵּר שֶׁל מַיִם. וְהִגִּידוּ
לְמֶלֶךְ שֶׁהִיא הוֹלֶכֶת שָׁם סְבִיב אוֹתוֹ הַמְּבַצֵּר בְּנִלְכָה.
וְהִלְךְ הַמֶּלֶךְ וְחִילוֹ לְתַפְסָהּ. בְּשִׂרְאָתָהּ זֹאת הִבֵּת מֶלֶכָה
יִשְׁבָּה עֲצֻמָּה שֶׁתְּרוֹץ לְתוֹךְ הַמְּבַצֵּר. כִּי הִיא רוֹצֵה יוֹתֵר
לְטַבֵּעַ בְּמִים מִשִּׁיתֵּפֶס אוֹתָהּ הַמֶּלֶךְ, וְתִהְיֶה אֲצִלוֹ. וְגַם,
אוּלַי אֶף־עַל־פִּי־כֵן תִּנְצֵל, וְתוּכַל לְכַנֵּס לְתוֹךְ הַמְּבַצֵּר
שֶׁל מַיִם הַנִּלְכָה. בְּשִׂרְאָהּ הַמֶּלֶךְ כִּדְ שֶׁהִיא בּוֹרַחַת אֶל
הַמַּיִם, אָמַר: מֵאַחַר שֶׁהוּא כֵן, עַל־כֵּן צֹוה לִירוֹת אוֹתָהּ.
וְאִם תָּמוּת, תָּמוּת. וְהָיוּ מוֹרִים אוֹתָהּ, וְהִגִּיעוּ אֵלֶיהָ כָּל
הָעֲשָׂרָה מִיָּנִי הַצִּים שֶׁמְשׁוֹחִים בְּעֲשָׂרָה מִיָּנִי סָמִים
בְּנִלְכָה. וְהִיא בְּרַחָה לְתוֹךְ הַמְּבַצֵּר הַנִּלְכָה, וְנִכְנְסָה לְתוֹכוֹ,
וְעָבְרָה דְרֹךְ הַשְּׁעָרִים שֶׁל הַחֹמוֹת שֶׁל מַיִם. כִּי יֵשׁ שָׁם
שְׁעָרִים בְּאֵלוֹ הַחֹמוֹת שֶׁל מַיִם הַנִּלְכָה. וְהִיא עָבְרָה
וְנִכְנְסָה לְתוֹךְ כָּל הָעֲשָׂרָה חֹמוֹת שֶׁל הַמְּבַצֵּר שֶׁל מַיִם,
עַד שֶׁבָּאתָה לְפָנַי וְנִפְלָה שָׁם וְנִשְׁאַרָה חֲלָשׁוֹת. וְאֲנִי
רוֹפֵא אוֹתָהּ. (הִינֵנו זֶה שֶׁהוּא בְּלֹא יָדַיִם הַנִּלְכָה). כִּי מִי שֶׁאֵין בְּיָדוֹ
כָּל הָעֲשָׂרָה מִיָּנִי צְדָקוֹת הַנִּלְכָה, אֵינֵנו יְכוּל לְכַנֵּס לְתוֹךְ

כָּל הָעֲשָׂרָה חוֹמוֹת הַנַּ"ל, כִּי יִטְבַּע שָׁם בַּמַּיִם. וְהַמְלִיךְ
 וַחִילוֹ הַנַּ"ל רָדְפוּ אַחֲרֶיהָ וְנִטְבְּעוּ בַּמַּיִם. וְאֲנִי יָכוֹל
 לְכַנֵּס לְתוֹךְ כָּל הָעֲשָׂרָה חוֹמוֹת שֶׁל מַיִם הַנַּ"ל. וְאֵלוּ
 הַחוֹמוֹת שֶׁל מַיִם, הֵם גְּלִי הַיָּם שֶׁעָמְדוּ כְּחוֹמָה.
 וְהַרוֹחוֹת, הֵם מַעֲמִידִים גְּלִי הַיָּם וּמְנַשְׂאִין אוֹתָם. וְאֵלוּ
 הַגְּלִים שֶׁהֵם הָעֲשָׂרָה חוֹמוֹת הַנַּ"ל, הֵם עוֹמְדִים תָּמִיד
 שָׁם. אֵךְ הַרוֹחוֹת הֵם הַמַּעֲמִידִין וּמְנַשְׂאִין אֶת הַגְּלִים.
 וְאֲנִי יָכוֹל לְכַנֵּס לְתוֹךְ כָּל הָעֲשָׂרָה חוֹמוֹת כַּנַּ"ל, וְאֲנִי
 יָכוֹל לְחַזֵּר וְלִמְשֹׁךְ מִמֶּנָּה, הֵינּוּ מִן הַבַּת מַלְכָּה הַנַּ"ל,
 כָּל הָעֲשָׂרָה מִיָּנִי חֲצִים. וְאֲנִי יוֹדֵעַ כָּל הָעֲשָׂרָה מִיָּנִי
 דְּפִיקוּן עַל-יְדֵי הָעֵשֶׂר אֲצַבְּעוֹת. כִּי בְּכָל אֲצַבְּעַ וְאֲצַבְּעַ
 מַעֲשֵׂר אֲצַבְּעוֹת, יוֹדְעִין דְּפִק דְּפִק מִיָּחַד מִהָעֲשָׂרָה מִיָּנִי
 דְּפִיקוּן, וְאֲנִי יָכוֹל לְרַפְּאוֹת אוֹתָהּ עַל-יְדֵי כָּל הָעֲשָׂרָה
 מִיָּנִי נְגִינָה. וְעַל-כֵּן אֲנִי רוֹפֵא אוֹתָהּ. נִמְצָא שְׂיִישׁ לִי כַח
 כְּזֶה בְּיָדֵי כַּנַּ"ל וְעַתָּה אֲנִי נוֹתֵן לְכֶם זֹאת בְּמַתְּנָה. וְנַעֲשֵׂה
 שָׁם שְׂמֻחָה גְּדוֹלָה. וְחַדְוָה רַבָּה מְאֹד.

זֹאת הַמַּעֲשֵׂה קָשָׁה לִי מְאֹד לְסַפֵּר. אֵךְ מֵאַחַר
 שֶׁהִתְחַלֵּתִי לְסַפְּרָה, אֲנִי מְכַרְח לְגַמְרָה. בְּזֹאת הַמַּעֲשֵׂה,

ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות שמו

אין שום תבה שלא יהיה בה כונה. ומי שפקי בספרים
יוכל להבין קצת רמזים. והנה, ענין החצים הנ"ל, שיש
לו בתי בהידים להחזיר החצים כנ"ל, זה בחינת: (דברים
לב): "ותאחו במשפט ידי". וכמו שפרש רש"י "בשר ודם זורק חץ,
ואינו יכול להחזירה, ותקדוש ברוך הוא זורק חץ ומחזירה". ובחינת
הצדקה הנ"ל, שהיא כנגד החומות של מים שהם גלי הים, זה בחינת
(ישעיה מה): "וצדקתך כגלי הים". והרות הנ"ל שיכול לאחו בנדיו, זה
בחינת (משלי ל): "מי אסף רוח בחפניו". (שזה בחינת נגינה כמבאר
במקום אחר) (עין לקושי מותרין סימן נד). ועשרה מיני נגינה, ועשרה מיני
דפנין זה מבאר כבר. (ועין בלקושי תנינא סימן כד) בדרף ל"ב. כל זה שמענו
בפרוש. אף מי ומה ואימת, זה עמק עמק. הינו שגוף ענין המעשה, מי
הם כל הנ"ל, ומה הוא ואימת היה כל הנ"ל, זה עמק מלהשיג.

גמר המעשה, הינו מה שהיה ביום השביעי, הינו ענין
הבעטליר שהיה בלא רגלים, ונם סיום התחלת
המעשה מענין המלך הנ"ל, לא זכינו לשמעה. ואמר
שלא יספרה עוד. והוא הפסד גדול כי לא נזכה לשמעה
עוד עד שיבוא משיח במהרה בימינו אמן.

גם אמר: אלו לא ידעתי שום ענין אחר, כי אם זאת
המעשה, היה גם כן הדוש גדול מאד. כך אמר
בפרוש. כי זאת המעשה היא הדוש נפלא מאד. ויש

בה מוסר הרבה מאד, ותורה הרבה. כי יש בה כמה תורות. גם מדברת מהרבה צדיקים קדמונים, מדוד המלך, עליו השלום. כי דוד המלך, עליו השלום, עמד בקצה הארץ וצעק אל המעין היוצא מן האבן שעל החר, כנ"ל. כמו שכתוב (תהלים סא): "מקצה הארץ אליך אקרא, בעטף לבי בעור ירום ממני תנחני".

כל זה שמענו מפיו בפרוש. והמוכן מדבריו. כי דוד המלך, עליו השלום, הוא בחינת לב כמובא (עין זהר שמות קח). (ועליו מרמו במעשה ענין הלב של העולם, שעומד בקצה הארץ כנגד המעין, וצועק ומשתוקק אליו תמיד וכו'. ועדין הדברים סתומים. אשרי מי שיוכה להשיג סודות המעשה).

ענין דוד המלך והמקרא הנ"ל מקצה הארץ שמרמו בהמעשה, זה שיד ליום שלישי. כי שם מדבר מענין הלב והמעין. עין שם ותראה נפלאות איה בכל ענין מרמו דברים נפלאים. ובגדלת נוראות מעשה זו אי אפשר לדבר כלל, כי היא עולה על כלם. אשרי אשרי מי שיוכה אפלו בעולם הבא לידע בה קצת קצת. ומי שיש לו מוח בקדקדו, תסמנה שערות בשרו ויבין קצת גדלת הבורא ותברך וגדלת הצדיקים האמתיים,

שיז ספורי מהשבעה בעשיליום מעשיות

בְּשִׂיסְתַּכַּל הַיֵּטֵב בְּמַעֲשֵׂה נִרְאָה הַזֹּאת אֲשֶׁר לֹא יִשְׁמַע
בְּזֹאת.

עֲנִין פֶּסוּק מִקְצֵה הָאָרֶץ הַנִּלְהַשֵּׁן לְהַמְעֵשֶׂה שֶׁל יוֹם
שְׁלִישִׁי בְּנִל. זֶה שְׁמַעְתִּי מִפֶּרֶשׁ מִפִּי הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא,
זְכוּנוֹ לְבָרְכָה. עוֹד רָאָה זֶה מְצֵאתִי אַחֲר־כֶּךָ שָׂרֵב
דְּבָרֵי הַקְּפִיטָל תְּהִלִּים שְׂפָתוֹב שָׁם זֶה הַפֶּסוּק, שֶׁהוּא
קְפִיטָל ס"א, רְבוּ כְּבִלּוֹ מְבֹאָר שָׁם רְמִזֵי סוּדוֹת נִשְׁגָּבוֹת
שֶׁל הַמְעֵשֶׂה שֶׁל יוֹם שְׁלִישִׁי הַנִּל. "יָמִים עַל יָמֵי מֶלֶךְ
תּוֹסִיף" כּו', כִּי הוּא צָרִיךְ תְּמִיד שְׂיוֹסִיפוּ לוֹ יָמִים עַל
יָמָיו וְכו' וְכַנִּל. חֶסֶד וְאַמֶּת מִן יִנְצְרוּהוּ. זֶהוּ אִישׁ חֶסֶד
הָאֶמֶת וְכו' דְּעַר גְּרוֹסִיר מֵאֵן דְּעַר אֶמֶתִיר אִישׁ חֶסֶד. כִּי
כָל הַזְּמַן וְהַיָּמִים נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי הָאִישׁ גְּדוֹל, שֶׁהוּא אִישׁ
חֶסֶד הָאֶמֶת וְכו', כַּנִּל שָׁם בְּמַעֲשֵׂה הַנִּל. וְהוּא נוֹתֵן
וּמוֹסִיף בְּכָל פֶּעַם, יָמִים עַל יָמֵי מֶלֶךְ, שֶׁהוּא הַלֵּב הַנִּל
שֶׁהוּא בְּחִינַת דָּוִד הַמֶּלֶךְ, עֲלִיו הַשְּׁלוֹם, כַּנִּל. וְזֶהוּ
יִנְצְרוּהוּ, כִּי הוּא שׁוֹמֵר וְנוֹצֵר. שְׂתַכַּף כְּשִׁמְנִיעַ סְמוּךְ
מְאֹד שְׂיִסְתַּלַּק הַיּוֹם, וְאִז הָיָה מִסְתַּלַּק הַמַּעֲיָן, וְהַלֵּב,
וְכָל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, חֵס וְשְׁלוֹם. אֲזִי אִישׁ חֶסֶד הָאֶמֶת נוֹצֵר

ושומר זאת, ובא ונותן יום להלב וכו'. וזהו: "בן אַזמרה
שמוך לעד לשלמי נדרי יום יום". כי כל יום ויום שהוא
נותן לו, הוא בא בזמירות ושירות וכו' כנ"ל: אחסה
בסתר כנפיד סלה, כי כשהלב הנ"ל צריך לנות בא
צפור גדול ופורש כנפיו עליו וכו'. וזהו אחסה בסתר
כנפיד וכו'.

שיך ליום ראשון

ענין הזקנים שהתפארו כל אחד ואחד מה שהוא זוכר,
שזה זוכר אפלו בשחתכו לו את הטבור וכו', וזה היה
הזקן הקטן שבכלם וכו'. אמר רבנו זכרנו לברכה,
שבגמרא (ירושלמי, יבמות פרק א"פ, ו) איתא מעין זה: ששמואל
התפאר בעצמו שהוא זוכר את כאב המילה וכו' עין
שם.

מי יפאר מי יספר. מי יוכל להעריך מי יוכל לשער אפס קצה
אחד מאלפי אלפים ורבי רבבות מהתנוצצות קצת רמזי פלאי
פלאות מסודות נוראות ונשגבות מאד מאד של המעשה
הנוראה הזאת. אשר היא מלאה סודי סודות מתחלה ועד סוף,
ומשכיל על דבר ימצא טוב התנוצצות איזה רמזים לפי ערכו.